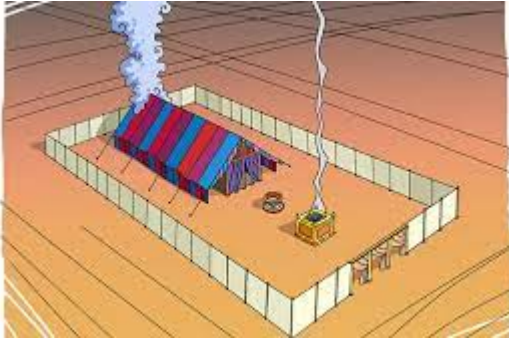

Pericopa Tav - Focul de totdeauna (permanent), un foc care trebuie să ardă în noi tot timpul אש התמיד Eş Hatamid. O privire cabalistică-hasidică [anul 5783]

„Focul de totdeauna (permanent) să rămână aprins pe altar, să nu se stingă” (Levitic 6:13). Talmudul Yerușalmi spune despre acest verset: „Chiar și de Șabat, chiar și în impuritate”. Pentru orice apariție fizică a templului, avem o paralelă din templul interior pe care îl posedă fiecare evreu.

În cartea „Likutei Tora” ne învață marele *admor* al Habadului, Rabi Șneur Zalman din Liadi (Rusia, sec. 18) că altarul este sufletul evreului și că celor două altare – cel interior și cel exterior – sunt paralele cele două domenii ale inimii – cel interior și cel exterior – personalitatea superficială și esența sufletului.

Altarul pe care ardea focul permanent era altarul exterior. Aceasta înseamnă că pentru un evreu, iubirea lui Dumnezeu trebuie să fie afară, deschisă și vizibilă în fața oricui.

Retragere și separare

Temelia Șabatului este idea de odihnă și separare de viața cotidiană. Acțiuni de zi de zi sunt interzise în această zi. Însă Șabatul nu este doar o zi a săptămânii, ci este o stare de conștiință în miezul sufletului. Șabatul este o stare de reflexie și de înțelegere, după cum ne spune profetul Isaia 58:13: „Și vei numi Șabatul o desfătare”. De Șabat îl putem observa pe Dumnezeu, iar în consecință conștiința se retrage de la cotidian și de la orice care este profan.

Însă sunt și oameni care au păcătuit și s-au îndepărtat de la drumul cel bun. Ei simt că nu mai au legătură cu Dumnezeu. Acestor oameni le spune Talmudul „chiar și în impuritate”. Scânteia va arde întotdeauna în adâncul inimii. Cu puțin carburant, el se va transforma într-o flacără care îl va lumina de tot.

Foc de jos și foc de sus

Focul permanent care a fost aprins cu mâna omului, a fost o pregătire pentru focul care a coborât din ceruri. Despre aceasta Talmudul ne spune: „Deși focul a coborât din ceruri, obligația (mișva) este să fie adusă de mâna omului” (Ioma 21:b). Trezirea de jos este cea care ripostează la focul de sus, doar când focul este perfect, fără cusururi.

Putem vedea acest lucru în pericopa acestei săptămâni și a săptămânii viitoare, de-a lungul inaugurării tabernacolului. În zilele în care îl pregăteau pe Aharon împreună cu instrumentele mișkanului, atât el cât și Moșe erau prezenți și aduceau jertfe. Numai „prezența divină” *șechina*, nu era prezentă. Doar în ziua a opta, după ce a fost făcută jertfa de totdeauna, s-a șters păcatul și „și un foc a ieșit dinaintea lui Adonai și a mistuit ofranda arsă și bucățile de grăsime de pe altar” (Levitic 9:24).

Ce a fost acest foc din ceruri? De ce era nevoie de completare la focului de pe pământ.

Omul este o creatură, el este finit. Există culmi la care el poate aspira prin forțele sale. Acțiunile lui sunt limitate în timp. Ca să le transforme ca ele să fie eterne, este nevoie de intervenție cerească, spirituală.

Din această cauză de-a lungul celor șapte zile de inaugurare ale tabernacolului l-au compus și descompus. Era o construcție umană care nu putea fi permanentă. Doar în ziua a opta, când a coborât „prezența divină”, tabernacolul a devenit permanent.

Șapte zile erau o săptămână, o măsură de timp pământească. Ziua a opta era o zi peste timpul omenesc – un număr care are sensul de eternitate. Din această cauză, ziua a opta a fost ziua în care creatorul infinit a depus prezența sa divină infinită.

Hotare

Deși omul nu poate aspira la infinit, focul infinitului coboară peste el doar dacă el a șlefuit până la perfecțiune focul lui și s-a întins până la limitele spirituale ale lui. Dumnezeu răspunde omului nu atunci când acesta se predă pasivității sau dispărerii, ci atunci când el ajunge la apogeul capabilităților sale.

Acest fapt îl găsim în aluzia cuvântului „întotdeauna” din descrierea focului de a fi de totdeauna, adică infinit deoarece nu are sfârșit în spațiul timpului. Într-adevăr, timpul este format din părți finale – secunde, minute, ore. Chiar dacă viața noastră este închisă de acest lanț limitat de timp, prin completarea acestei vieți închisă în timp la revelația lipsită de timp al lui Dumnezeu, transformăm timpul însuși în timp etern.

Focul în folosul omului

Semnificația acestor lucruri este că orice evreu este un locaș pentru Dumnezeu. Chiar dacă el învață și ține mișvoturile, dacă lipsește focul permanent, *șchinaua*, „prezența divină” nu va locui în el. Evreul trebuie să aducă trei aspecte de revelație religioasă: „Lumea se sprijină pe trei lucruri: pe Tora, pe muncă (a Domnului, venerare), pe faptele de bunătate iubitoare” (Mișna, Pirkei Avot 1:2).

Învățarea Torei nu trebuie să fie o povară de nimic ca să scăpăm de încă o obligație în viață. Spusele Toraei trebuie să fie întotdeauna pe buzele oricui, iar ele trebuie grăite ca un foc aprig. În Talmud, cea mai înțeleaptă femeie, Beruria, ne spune că Toraua trebuie învățată din toate punctele de vedere ca să se îmbibe în tot organismul nostru, ca să putem spune „Toate oasele mele să spună, o Dumnezeule, cine este ca tine” (Psalmi 35:10).

Munca este rugăciunea, despre care se spune în Pirkei Avot: „Nu face din rugăciune o obișnuință ci să fie o pledoarie pentru mila și îndurarea Prezenței binecuvântate așa cum se spune că este milostiv și îndurător” (Mișna, Pirkei Avot 2:13).

Ṭedaka צדקה (caritate) – faptele de bunătate reprezintă toate mișvoturile, și ele nu trebuie ținute doar din obediență față de Dumnezeu, ci cu căldură interioară care se realizează prin voință externă de a le îndeplini cât mai bine.

[Acestea sunt locurile unde se află focul, focul omenesc care descarcă focul din ceruri. El îl aduce pe Dumnezeu pe lume și atrage infinitul spre spațiile finite ale cosmosului.](#)